

...

Szegedi Ítéltábla

Az ügyszáma:

Gf.III.30.241/2020/12.

A felperes:

felperes neve (cím2.)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Solt Anna Mária ügyvéd ügyvédi iroda címe.)

Az alperes:

Alperes Kft. neve. (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Janitsáry Iván ügyvéd ügyvédi iroda címe.)

A per tárgya:

Személyes és különleges adatok kiadása

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szegedi Törvényszék 1.G.40.015/2020/19.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes 1.G.40.015/2020/20.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **részben megváltoztatja**, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül adja át a felperesnek elektronikus formában, a felperes adattároló PACS rendszerének megfelelően értelmezhető formátumban a felek között 2004. október 1. napján létrejött szolgáltatási szerződés alapján, annak fennállása alatt, azaz 2004. október 1. és 2020. május 31. napja között a felperest, mint betegellátót gyógykezelés céljából felkeresett – azaz a társadalombiztosítási rendszeren keresztül jelentkező – betegek tekintetében végzett képalkotó diagnosztikai szolgáltatási tevékenysége során keletkezett, tudomására jutott, kezelt minden rendelkezésére álló egészségügyi dokumentációt, egészségügyi adatot, ideértve:

- a betegek személyazonosító és rendelkezésre álló kapcsolattartási adatait;
- a betegek beutalására vonatkozó adatait;
- a betegeken elvégzett vizsgálat alapadatait (különösen: modalitás időpont, helyszín);
- a betegek regisztrációja során szkennelt dokumentumokat, (különösen a beteg által átadott előzményi leletek);
- a betegek vizsgálati beleegyező nyilatkozatait;

- a betegek diagnosztikai képeit;
- a diagnosztikai képek alapján készült leleteket;
- a betegek ellátásának finanszírozására vonatkozó adatokat;
- a betegek ellátása során felhasznált anyagokra (különösen a kontrasztanyagokra) vonatkozó adatokat is.

Mellőzi a felperes elsőfokú perköltség fizetésére kötelezését.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 600.000,- (Hatszázezer) Ft elsőfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak fizessen meg 32.400,- (Harminckettőezer-négyszáz) Ft elsőfokú eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy 3.600,- (Háromezer-hatszáz) elsőfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az alperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti kérelmét elutasítja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 300.000,- (Háromszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak fizessen meg 43.200,- (Negyvenháromezer-kettőszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy 4.800,- (Négyezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes, mint megrendelő és az alperes, mint közreműködő között 2004. október hó 01. napján szolgáltatási szerződés jött létre képalkotó diagnosztikai és radiológiai intervenciós szolgáltatások és a hozzájuk kapcsolódó kiegészítő tevékenységek végzése tárgyában 25 éves határozott időtartamra.

A szerződés 1.2. pontja szerint felek a képalkotó diagnosztika és radiológiai intervenciók szakmailag és műszerellátottságában egyaránt kiemelkedő színvonalú betegellátás, oktatás és kutatás biztosítása érdekében hosszú távú megállapodás keretében, a megrendelő folyamatos és szoros szakmai felügyelete alatt, a közreműködő által az egészségügyi szolgáltatások Egészségbiztosítási Alapból történő finanszírozásának részletes szabályairól szóló 43/1999. (III.3.) Korm. rendeletet módosító 264/2003. (XII. 24.) Korm. rendelet 27. § (16) bekezdése alapján értelmezett közreműködőként működtetett közös betegellátó egységet hoznak létre, mely betegellátó egység a „Nemzetközi Egészségügyi Központ Képalkotó Centrum” (a továbbiakban: Képalkotó Centrum) nevet viseli. A Képalkotó Centrum, meghatározott feltételek mellett részt vállal az oktatásban és kutatásban is. A megrendelő a szakmai felügyeletet a tanszékvezetőn, a közreműködés teljesítésének ellenőrzését a Felügyelő Bizottságon keresztül gyakorolja.

A szerződés 1.5. pontja rögzíti, hogy a Képalkotó Centrum betegellátó tevékenységét a közreműködő saját hatáskörében az általa kinevezett orvosigazgató irányítása alatt működteti a részletezett pénzügyi feltételek mellett. Közreműködő ezen működtetési kötelezettségének a megrendelőtől bérelt, illetve általa telepített eszközökkel, bérelt, illetve saját költségén épített helyiségekben, illetve épületekben tesz eleget részben a megrendelőtől átvett, részben pedig saját állományában levő személyzettel.

A szerződés 4.17. pontjában az alperes vállalta, hogy közreműködése körében a betegellátás során keletkező valamennyi kép- és leletanyag feldolgozására, rendszerezésére, az általa működtetett berendezések, részlegek és megrendelő szervezeti egységei közötti továbbítására törvényben előírt harminc éves időtartamra történő tárolására és összehasonlítás vagy egyéb célú felhasználás céljára történő visszakeresésre alkalmas kiépítésű és kapacitású képfeldolgozó és képtároló (ún. PACS) rendszert telepít és működtet, melyhez megrendelő informatikai hálózatán szükséges fejlesztéseket saját költségén elvégzi. Ennek keretében a 3.8. ponttal összhangban kötelezettséget vállalt arra, hogy a PACS rendszer telepítése, működtetése és fejlesztése körében megrendelő informatikai hálózatát érintő kérdésekben megrendelővel előzetesen egyeztet. A rendszer keretében az online visszakeresés lehetőségét legalább három hónapra visszamenőleg kell biztosítani, valamint megrendelő számára lehetővé kell tenni, hogy a szakmailag indokolt területeken lehetsége legyen az elkészült felvételek azonnali megtekintésére.

A szerződés 4.19. pontja rendelkezik arról, hogy a közreműködő a betegellátás folyamán keletkező kép- és leletanyagot digitális formában a megrendelő munkatársai által végzett tudományos munkához az egészségügyi adatok védelméről szóló előírások figyelembevételével hozzáférhetővé teszi.

A szerződés 4.21. pontja alapján az alperes vállalta, hogy az általa vizsgált betegek ellátásának teljesítmény adatait saját informatikai rendszerén állítja elő, majd a megrendelő informatikai rendszerében történő rögzítésre alkalmas formában és módon megrendelőnek

átadja. Ez a kötelezettség kiterjed a más egészségügyi intézmények által megrendelt vizsgálatokra és beavatkozásokra is.

[2] Az alperes a szolgáltatási szerződés alapján a szerződésben rögzített egészségügyi szolgáltatást közvetlenül az OEP/NEAK által befogadott kapacitása és a saját működési engedélye alapján a saját felelősségbiztosítása mellett maga végezte, az ehhez szükséges összes tárgyi és személyi feltételt maga biztosította. Az alperes a digitális képalkotás lehetőségét, valamint az ilyen digitális képek tárolását és hozzáférését biztosító archiváló rendszer kialakította.

A sürgősségi eseteket kivéve a betegeket az alperes jegyezte elő vizsgálatra, rögzítette az adataikat, majd elkészítette a felvételeket, melyek az alperes informatikai rendszerében rögzültek, és ezt követően átadta az adatokat a betegeknek CD-n. Az alperes operátori képfelvételekkel, radiológusai pedig orvosi leletekkel és diagnózissal bővítették a betegek egészségügyi adatait, mely adatokat az alperes saját informatikai rendszerén állították elő.

[3] A felek között létrejött szolgáltatási szerződés megszűnt. Az alperes a szerződés keretében végzett tevékenysége alapján keletkezett és általa tárolt adatokhoz a felperesnek csupán hozzáférést biztosít.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[4] A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy a felperes részére teljeskörűen adja át a felperes adattároló PACS rendszerének megfelelően értelmezhető formátumban, a felek közötti szolgáltatási szerződés fennállása alatt (2004. október 01. – 2020. május 31.) végzett a felperest, mint betegellátót gyógykezelés céljából felkeresett betegek – azaz a társadalombiztosítási rendszeren keresztül jelentkező betegek – tekintetében a felek közötti szolgáltatási szerződés alapján végzett az általa fogadott betegeknek a képalkotó diagnosztikai szolgáltatási tevékenysége során keletkezett, a tudomására jutott, kezelt minden egészségügyi dokumentációt, egészségügyi adatot, amely az alábbi adatokat tartalmazza:

- a) betegek személyazonosító és rendelkezésre álló kapcsolattartási adatai,
- b) betegek beutalására vonatkozó adatai,
- c) betegeken elvégzett vizsgálat alapadatai (különösen: modalitás, időpont, helyszín),
- d) betegek regisztrációja során szkennelt dokumentumok, amennyiben szkennelésre sor került (különösen: a beteg által átadott előzmények, leletek)

- e) betegek vizsgálati beleegyező nyilatkozatai (amennyiben az rendelkezésre áll),
- f) betegek diagnosztikai képei,
- g) diagnosztikai képek alapján készült leletei,
- h) betegek ellátásának finanszírozására vonatkozó adatok,
- i) betegek ellátása során felhasznált anyagokra (különösen a kontraszt anyagokra) vonatkozó adatok,
- j) az ellátott betegekre vonatkozó valamennyi egyéb adat.

Kérte továbbá, hogy a bíróság az alperest az adatok haladéktalan és költségmentes átadására kötelezze.

Elsődlegesen hivatkozott arra, a felek jogviszonyában az alperes adatfeldolgozó, míg maga adatkezelő, ezért jogosult az adatok birtoklására, és az alperes köteles a tevékenysége során keletkező minden adatot, egészségügyi dokumentációt átadni a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 277. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a szerződés 4.17. és 4.21. pontjaiban foglaltakra, azok teljesítéseként. Másodlagosan keresete alapjául az egészségügyi és hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII.törvény (Eüaktv.) 5. § (1) bekezdését, 30. § (1) és (2) bekezdését, valamint 32. § (1), (2) és (3) bekezdését jelölte meg, amelyek alapján mint betegellátó kizárólagos adatkezelő, felelős az egészségügyi és személyes adatok védelméért. E jogszabály 32/A. §-a pedig az alperes, mint adatfeldolgozó részére kifejezett kötelezettséget ír elő az adatátadásra. Harmadlagosan az alperes adatátadási kötelezettségét az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvényből, valamint az Európai Parlament és Tanács 2016/679 számú rendeletéből (GDPR) vezette le, mivel álláspontja szerint e jogszabályokban meghatározottak értelmében maga adatkezelőnek, míg az alperes adatfeldolgozónak minősül. A felek szerződéses jogviszonyában ugyanis maga volt a főszolgáltató volt, a társadalombiztosításon alapuló ellátások vonatkozásában az alperes saját jogon nem fogadhatott betegeket. Az iratok kezelésének céljait a felperes határozta meg, az alperes a felperes nevében végezte a tevékenységet, ez a közreműködői megbízási keret határozta meg az alperesnek, mint adatfeldolgozónak a konkrét jogait és kötelezettségeit. A személyes adatokkal kapcsolatban ezzel a feladattal működött közre a tényleges adatkezelőnek, a felperesnek a kötelezettségei teljesítésében. Az alperes, mint a felperes szerződéses partnere a felperes nevében vette át és kezelte a személyes adatokat, a szükséges célhoz kötöttség határozta meg az alperesnek az adatok körében végzett feladatait. Ezért szükséges az adatok átadása is, mivel a felperes saját maga folytatja a továbbiakban a felek között megszűnt képalkotó diagnosztikai tevékenységet, és a megelőző adatok ennek a gyógyító tevékenységnek a tovább folytatása, így a biztonságos betegellátás biztosítása céljából az egyes betegek diagnózisának, a betegség fejlődésének, egyéni specifikumainak összehasonlítása érdekében feltétlenül szükségesek. Keresete negyedleges indokaként előadta, a felek között létrejött szolgáltatási szerződés megszűnt, ezért a Ptk. 479. § (2) bekezdése értelmében részére az alperesnek a szerződés alapján általa végzett egészségügyi szolgáltatási

tevékenység során keletkezett betegadatokat át kell adnia. Ötödlegesen hivatkozott arra, hogy az egészségügyi államigazgatási szerv az alperest törölte a hatósági nyilvántartásból, így az alperes adatkezelést nem végezhet.

[5] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, nem rendelkezik a felperes keresetében megjelölt valamennyi adattal. A képkalkító diagnosztikai eljárással készült felvételt az annak készítésétől számított 10 évig kell megőrizni, így kizárólag az átadás napját megelőző 10 évre vonatkozó felvételi adatokról tudna csak másolatot adni. Érvelése szerint maga is adatkezelőnek minősül, ezért kizárólag az adatok másolatának átadására lehet köteles, ugyanis a 60/2003. (X. 20.) ESzCsM rendelet 1. melléklet 2.1. pont d) alpontjára és a 2.2. pont e) alpontjára figyelemmel mint egészségügyi szolgáltató adatmegőrzésre kötelezett. E kötelezettség nem függ a megbízói vagy közreműködői minőségtől, így az alperes még akkor sem tudná átadni és egyidejűleg törölni az adatokat, ha adatfeldolgozónak minősülne, maximum másolatot tudna adni a rendelkezésre álló adatokról. Az adatok másolatának átadása ugyanakkor nem a felperes által megjelölt jogalapon, hanem az Eüaktv. 4. § (1) bekezdés a) – c) pontja, a 10. § (1) – (3) bekezdése, valamint a GDPR 6. cikk (1) bekezdés b) pontja, 9. cikk (2) bekezdés h) pontja és (3) bekezdése alapján történhet.

Álláspontja szerint teljesen téves a felperesi minősítés a peres felek szerződés szerinti szerepét illetően is. A perbeli esetben ugyanis két önálló, egymás mellé rendelt egészségügyi szolgáltató kötött egy olyan együttműködési megállapodást, amellyel a felperes bizonyos egészségügyi szolgáltatásokat teljesen kiszervezett. Az alperes volt a felelős a tárgyi és a személyi feltételek biztosításáért, így különösen a munkaerő alkalmazásáért és a diagnosztikai képek biztosításáért, működési engedélyt és felelősségbiztosítást tartott fent, közvetlenül kommunikált a betegekkel, előjegyezte és beosztotta őket a vizsgálatokra, meghatározta a vizsgálatok és így a keletkező adatok pontos körét, adatokat vett fel közvetlenül a betegektől és felelt a betegekkel szemben az esetleges orvosi műhibáért. Mindezt a saját neve alatt, szervezeti, helyileg és külső megjelenését tekintve is a felperestől elkülönítve tette. A betegek rendszeresen keresték fel közvetlenül az alperest, a vizsgálatokat közvetlenül az alperessel egyeztették, a leleteket és a képfelvételeket közvetlenül az alperestől kapták meg. Egyebekben az, hogy egy személy egy másik személy nevében jár el, vagy nyújt valamilyen szolgáltatást, nem minősíti a szolgáltatás névleges nyújtóját adatkezelővé, sem pedig a tényleges nyújtóját adatfeldolgozóvá. Mindig az adott eset összes körülményét figyelembe véve adatfajtánként lehet meghatározni, hogy az egyik vagy a másik fél adatvédelmi jogi szempontból miként minősül. Megítélése szerint működési engedélyének megszűnése nem jár az „adatokhoz való jogának” megszűnésével.

A költségmentes átadás iránti kérelem kapcsán utalt arra, a felperes a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 172. § (3) bekezdésében előírt feltételeket nem igazolta. Előadta, az adatok átadására vonatkozó kérés teljesítése jelentős költséggel járna és az adatok másolásának átadása esetén joggal tartana igényt erre a költségre, ugyanakkor e körben viszontkeresetet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az alperesnek fizessen meg 2.639.943,- Ft perköltséget. Határozatának indokolása szerint a per eldöntése szempontjából annak van döntő jelentősége, hogy az alperes a felek között létrejött szolgáltatási szerződés alapján végzett egészségügyi tevékenysége során megszerzett adatokat milyen jogcímen kezeli. Kifejtette az adatkezelés fogalmát értelmezve, hogy az alperes adatkezelői vagy adatfeldolgozói minősége az alapján állapítható meg, hogy az alperes határozta-e meg az adatkezelési célt és eszközöket, hozta-e meg az erre vonatkozó döntéseket. Ennek kapcsán arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem tekinthető adatfeldolgozónak, mivel a szerződéses jogviszony fennállása alatt gyűjtötte, létrehozta, tárolta, őrizte stb. az adatokat, egyértelműen meghatározta az adatkezelés célját és hozta meg az erre vonatkozó döntéseket, és nem merült fel olyan peradat, amely arra utalna, hogy az alperes az adatok kezelése során a felperes utasításai alapján járt volna el, a felek között erre vonatkozó megállapodás nem jött létre. Ezért mindkét peres felet önálló adatkezelőnek tekintette, amelyre figyelemmel az alperes nem köteles az adatok teljes körének átadására, a felperes kizárólag azok másolatára tarthatna igényt. Értelmezése szerint a kereset azonban az adatok oly módon történő kiadására irányult, hogy az alperes rendszerében azok a továbbiakban ne legyenek fellelhetők, így a kereseti kérelmet nem találta teljesíthetőnek.

[7] Nem tartotta megalapozottnak a felperesnek a felek között létrejött szerződés 4.17. pontjára való hivatkozását sem, mivel ez kizárólag arról rendelkezik, hogy az alperes köteles a közreműködés körében a betegellátás során keletkező kép- és leletanyag feldolgozására, rendszerezésére és a megrendelő szervezeti egységei között továbbítására, tárolására és az összehasonlítás vagy egyéb célú felhasználás céljára történő visszakeresésre alkalmas kiépítésű képfeldolgozó és képtároló ún. PACS rendszert telepíteni és működtetni, amely kötelezettségének az alperes eleget tett, ehhez a felperesnek a mai napig hozzáférést is biztosít. A szolgáltatási szerződés 4.21. pontjában megjelölt teljesítményadatok pedig nem egyeznek meg a perben kiadni követelt adatokkal. Nem fogadta el a felperesnek a Ptk. 479. § (2) bekezdésére történő hivatkozását sem, mivel úgy ítélte meg, hogy a felek között nem megbízási szerződés, hanem egy komplex vegyes kötelelem jött létre, így arra a megbízási szerződés szabályai nem alkalmazhatók. Utalt arra, a jogvita eldöntése szempontjából nincs jelentősége, hogy az alperes a szerződéses kötelezettségét közreműködőként teljesítette-e, illetve annak sem, hogy rendelkezik-e jelenleg működési engedéllyel.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[8] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak módosított keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Harmadlagosan kérte az alperes javára megállapított perköltség fele összegére történő leszállítsát. Hivatkozott arra, az elsőfokú bíróság a tényállást nem pontosan állapította meg, mivel az alperes a saját költségén megépíteni vállalt helyiségeket nem építette fel, tevékenységét kizárólag a felperestől bérelt helyiségekben végezte, és a személyi feltételeket

a felperes biztosította a dolgozók átadásával, valamint voltak olyan gépi berendezések, amelyek a felperes tulajdonában voltak. Álláspontja szerint az adatkezelési célt nem az alperes, hanem jogszabály és az alapján a felperes határozta meg, az adatkezelés során a döntéseket a felek közösen hozták meg, amelyet alátámaszt a szolgáltatási szerződés 1.2. pontja. Kiemelte, kereseti kérelme nem irányult az adatoknak az alperes rendszeréből való törlésére, így az elsőfokú bíróság a kérelemhez kötöttség elvét helytelenül értelmezve döntött. Érvelése szerint az alperes a követelés jogalapját nem tette vitássá, elismerte ugyanis, hogy a felperes adatkezelő és az adatok másolatára igényt tarthat, amelyet az elsőfokú bíróság is megállapított, ezért a kereset elutasításának nem lett volna helye. Az elsőfokú bíróság által is elfogadott adatkezelői minőség alapján jogosult és köteles az adatok tárolására, felhasználására, figyelemmel a 60/2003. (X.20.) ESzCsM. rendelet 1. sz. melléklet 2.1. pont d) alpontja, és a 2.2. pont e) alpontja, valamint az Eüaktv. 30. §-ára is. Megítélése szerint, amennyiben az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmét ellentmondásosnak találta volna, a Pp. 237. §-ában szabályozott anyagi pervezetés körében kellett volna azt tisztázni. Utalt arra, a betegellátás zavartalan biztosításának követelménye alapján is igényt tarthat az adatokra. Állította, az adatok folyamatos átadásának kötelezettségét a felek szerződésének 4.17. pontja is rögzíti. Ez a szerződéses rendelkezés a nyelvtani értelmezés szerint azt jelenti, hogy az alperes vállalja a felperes részére a képtároló és képfeldolgozó rendszer és képfelvételek biztosítását, tehát azt, hogy a felperes olyan saját rendszerrel rendelkezzen, amelyben a keletkezett adatokat maga is visszakeresheti és a gyógyításban használhatja. Hangsúlyozta, a felek között létrejött szerződés megbízási ügylet, az a szolgáltatási szerződésben meghatározott szolgáltatások és hozzájuk kapcsolódó kiegészítő tevékenység végzésére irányul, azaz nem eredmény elérésére. Az alperes a felek közötti szerződés alapján egészségügyi tevékenységet végzett, amely nem eredménykötelem. Ezért a Ptk. 479. § (2) bekezdése alkalmazható, e jogszabályi rendelkezés alapján is köteles az alperes az adatok átadására. Véleménye szerint megalapozza az alperes adatátadási kötelezettségét az is, hogy az egészségügyi államigazgatási szerv az alperesnek, mint közreműködőnek adott működési és hatósági engedélyt visszavonta, ezzel ugyanis megszűnt az adatkezelői tevékenységének a célhoz kötöttsége. Az alperesi jogi képviselő elsőfokú bíróság által megállapított munkadíját eltúlzottnak tartotta a felszámított munkaórák alapján.

[9] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Hivatkozott arra, a perben releváns összes adat valamely konkrét beteg személyes adata, azok sorsáról főszabályként az adott beteg jogosult rendelkezni. A kért adatok jelentős részével nem rendelkezik, míg kisebb részben olyan adatokat kért a felperes, amelyekkel maga is rendelkezik vagy amelyekhez hozzáférhet (pl. egyes korábbi képfelvételek és leletek). Kiemelte, a felek önálló adatkezelő státusza önmagában – adatátadást megalapozó jogalap hiányában – semmire sem jogosítja fel a felperest az alperessel szemben, annak alapján sem az adatokat, sem azok másolatát nem jogosult megkapni. Az adatkezelés és az adatkezelő fogalmak leíró és nem jogkövetkezményt keletkeztető jogszabályi rendelkezések. Rámutatott, semmilyen jogalapot nem ismert el, amely alapján a felperes a perben az adatok átadását kérte. Álláspontja szerint a felperes kereseti kérelmét képezte az adatok törlése iránti igény is, ezért az adatok másolatának átadása iránti kérelem meg nem engedett keresetváltoztatás. A betegellátás biztosítása pedig nem megfelelő jogcím az adatok átadására. A perköltség kapcsán kifejtette, hogy nemzetközi adatvédelmi szakjogász csapat segítségét vette igénybe, amellyel való konzultáció időráfordítását vette figyelembe, és az elszámolt órák magába foglalják a felek közötti tárgyalásokat, a felperestől kapott egyezségi tervezetek átnézésének, továbbá az alperesi jogi képviselő által készített egyezségi tervezetek elkészítésének és egyeztetésének idejét. A felperes nem is jelölte meg, hogy mely költségelemet vitat.

Az ítéltábla döntésének indokai

[10] A fellebbezés részben alapos.

[11] A Pp. 370. § (1) bekezdés szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) és (2) bekezdéseiben megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárési vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik.

Ennek megfelelően a felülbírálat keretében az ítéltábla vizsgálta egyrészt a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti jogkörben eljárva, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett-e a kereseti kérelmen és az ellenkérelmen, valamint vétett-e eljárési szabálysértést az anyagi pervezetés kapcsán, másrészt a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti jogkörben eljárva, hogy a bizonyítás eredmények okszerűtlenné minősítésével a tényállás módosítható-e, míg a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti jogkörében azt, hogy helyesen jutott-e az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes nem köteles a felperes által kért adatok átadására.

[12] Elsőként az ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság az alperes ellenkérelmén túlterjeszkedett-e azzal, hogy nem tekintette a keresetet elismertnek.

A felperes fellebbezési hivatkozása szerint az alperes a kereseti követelést az elsőfokú eljárás során elismerte, ezért további vizsgálat nélkül kell az ítéletet meghozni, a keresetének helyt adva. Az alperes vitatta, hogy a felperes által megjelölt jogalapon a felperesi kereset teljesíthető, de a szerződés 2020. május 31. napján való megszűnése miatt álláspontja szerint a nála lévő, az egészségügyi szolgáltatással összefüggésben keletkezett dokumentumok, adatok másolatának kiadását maga is indokoltnak tartotta az Eüaktv. 4. § (1) bekezdés a) – c) pontja, a 10. § (1) – (3) bekezdése, valamint a GDPR 6. cikk (1) bekezdés b) pontja, 9. cikk (2) bekezdés h) pontja és (3) bekezdése alapján.

A felperes módosított keresetében egyrészt valós tárgyi keresethalmazatként marasztalás iránti (adatok átadása) és megállapítás iránti (átadás ingyenességének ténye), másrészt a marasztalási keresetén belül látszólagos tárgyi keresethalmazatban álló kereseteket terjesztett elő. A felperes módosított keresetében a társadalombiztosítási rendszeren keresztül kezelt, alperesnél jelentkező betegeinek a 2004. október 1. napja és 2020. május 31. napja közötti időtartamban keletkezett egészségügyi dokumentációjának adatainak kiadását ugyanis több, egymástól különböző ténybeli és jogi alapon kérte.

A Pp. a háromtagú pertárgy fogalmat alkalmazza, amely megköveteli, hogy a felperes a keresetlevélben tüntesse fel a kereseti kérelmet, az érvényesíteni kívánt jogot a jogalap megjelölése útján, valamint az érvényesíteni kívánt jogot és a kereseti kérelmet megalapozó tényeket [Pp. 170. § (2) bekezdés a)-c) pontjai]. A tényeket az ellenkérdekű fél beismerheti [Pp. 266. § (1) bekezdés], míg az érvényesített jogot és kérelmet elismerheti [Pp. 199. § (6) bekezdés]. Az elismerésnek tehát teljes körűnek kell lennie, azaz az érvényesített jogra és a kereseti kérelemre ki kell terjednie. Ilyenkor az alperesnek nincs védekezése (sem alaki, sem érdemi), ezért csak az elismerés tényét kell az ellenkérelemben feltüntetni. Jelen esetben azonban az alperes a felperes által előadott valamennyi érvényesített jog alapján vitatta a kereseti kérelem teljesíthetőségét, csupán a felperes által a perben nem hivatkozott jogalapon látott lehetőséget az adatok másolatának átadására, így az alperes a kereseti kérelem tárgyában tett nyilatkozata a kereset elismeréseként nem minősül. A kereseti kérelmet ezért érdemben kellett vizsgálnia az elsőfokú bíróságnak, ezzel az ellenkérelemben nem terjeszkedett túl.

[13] Az ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörben eljárva vizsgálta a továbbiakban azt, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemben túlterjeszkedett-e, és a kereseti kérelemmel összefüggésben sértett-e eljárási szabályt az anyagi pervezetés kapcsán.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét úgy tekintette, hogy az az adatok „teljeskörű” kiadása alapján magában foglalja az alperes adatbázisában lévő adatok törlésére vonatkozó kérelmet is.

A felperes kereseti kérelme, illetve módosított kereseti kérelme annak petituma szerint kizárólag az adatok kiadására vonatkozó kérelmet tartalmaz, az alperesi adatbázisra vonatkozó törlés iránti kérelmet nem. A felperes keresetében és – a Pp. 203. § (1) bekezdésére figyelemmel hatálytalan – 11. sorszámú beadványában utalt ugyan arra, hogy az adatkezelő az adatfeldolgozótól kérheti az adatok törlését, azonban erre irányuló kereseti kérelmet nem terjesztett elő. A 2020. július 2. napján tartott tárgyaláson a felperes előadta, hogy ő az adatok tulajdonosa, és álláspontja szerint az alperes a GDPR 28. cikk (3) bekezdése szerint az adatok törlésére köteles (12. számú jegyzőkönyv 3. oldal 3. bekezdés), azonban az adatok törlését nem kérte. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor úgy tekintette, hogy a kereseti kérelem magában foglalja az adatok törlése iránti kérelmet is. Ezzel szemben az elsőfokú eljárásban az alperes 13. sorszámú beadványában, annak 19. pontjában maga is akként értelmezte a felperes nyilatkozatát, hogy a felperes az adatok törlését nem kéri.

Az a megfogalmazás, hogy a felperes az adatok „teljes” kiadását kéri, és az alperes az adatok törlésére köteles, azonban nem értelmezhető akként, hogy az adatok törlése iránti kereseti kérelmet is magában foglalja a kereset. A felperes kereseti kérelme és a jogi érvelése tehát nem állt összhangban. Ennek kapcsán pedig az elsőfokú bíróság a Pp. 237. § (1) bekezdése szerinti anyagi pervezetést nem megfelelően gyakorolta, mert a kereseti kérelem (petitum), valamint a felperesi tény- és jogállítás közötti ellentétet nem tárta fel.

Az elsőfokú bíróság a felperes által állított, alperest adatfeldolgozónak való minősítése okán az adatátadási kérelemben kereseti petitumként az alperesi adatbázisból való törlés iránti kereset előterjesztését nem kívánta meg, de azt az adatkiadási kérelemben beleértette. Ezáltal

pedig döntésével a kereseti kérelmen túlterjeszkedett. A Pp. 342. § (2) bekezdésében meghatározott kereseti kérelmen való túlterjeszkedés tilalma ugyanis magában foglalja azt is, hogy a bíróság nem ítélt meg többet és nem ítélt meg mást sem, mint amit a felperes keresetében kért.

A másodfokú bíróságnak a Pp. 369. § (4) bekezdése alapján lehetősége van arra, hogy elvégezve az általa helyesnek tartott anyagi pervezetést, az ellentmondó kereseti kérelem tekintetében nyilatkozattételre felhívhatja a felperest. A felperes fellebbezésében ugyanakkor maga utalt a kereseti kérelmen való túlterjeszkedésre, és a kereseti kérelmét pontosította, egyértelműen bejelentve, hogy az adatok törlését nem kéri. Ezért anyagi pervezetés a másodfokú eljárásban már nem volt szükséges, és az eljárási szabálysértés is orvosolható volt akként, hogy az ítéltábla a továbbiakban csak az adatkiadással kapcsolatban hozott döntést bírálta felül.

[14] Ezt követően az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva vizsgálta, szükséges-e a tényállás módosítása.

Az elsőfokú bíróság az alperesnek a helyiségek felépítésére vonatkozó kötelezettségét a szerződés alapján rögzítette ítéletének tényállás részében, nem pedig azt állapította meg, hogy az alperes e kötelezettségének eleget tett volna. Nem okszerűtlen megállapítás az sem, hogy az alperes tevékenysége elvégzéséhez szükséges tárgyi és személyi feltételeket maga biztosította, ezzel ugyanis nem ellentétes az, hogy a felperes alkalmazottjait vette át az alperes a saját állományába, és a helyiségeket, gépeket a felperestől bérelte. Ezzel tett eleget ugyanis a szerződési kötelezettségeinek. Nem volt helye ezért a tényállás módosításának. E tényeknek egyebekben a jogvita érdemi elbírálása szempontjából nem volt jelentősége.

[15] Az ügy érdemét illetően az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva vizsgálta, hogy a felperes a keresetében megjelölt adatok átadását követelheti-e.

A felperes fellebbezésében nem tért ki arra, hogy a szerződés teljesítésére, az Infotv., GDPR és Eüaktv. keresetben feltüntetett rendelkezéseire alapított kérelmei kapcsán mely jogszabályi rendelkezést sértette meg az elsőfokú bíróság. A szerződés megszűnése kapcsán hivatkozott arra, hogy a Ptk. 479. § (2) bekezdése alapján köteles az alperes a kért adatok kiadására. Ezért az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel kizárólag azt vizsgálhatta, hogy a felek között létrejött szerződés megszűnése folytán a Ptk. 479. § (2) bekezdése szerint fennáll-e az alperes adatátadási kötelezettsége.

[16] A Ptk. 479. § (2) bekezdésében meghatározott elszámolási kötelezettség a megbízási szerződés szabályai között található, azonban az elsőfokú bíróság a felek közötti szolgáltatási szerződést nem minősítette megbízási szerződésnek, amely tényt a felperes fellebbezésében vitatott. Ezért először azt kellett meghatározni, hogy milyen típusú szerződés a felek között létrejött megállapodás.

[17] Az egészségügyi szolgáltatás igénybe vételével a gyógyintézet (orvos) és a beteg között polgári jogi, kötelmi jogviszony jön létre. A szerződés alapján az egészségügyi

gyógyszolgáltatás teljesítése céljából a gyógyintézet köteles a beteget a gyógyszerellátás rendeltetésének és a megbízó érdekeinek megfelelően – különösen az irányadó normatív szabályok, irányelvek, továbbá szakmai szokások, gyakorlatok betartásával – a gyógyszerellátásban résztvevőktől általában elvárható gondossággal ellátni. A páciens az orvosi közreműködést azért veszi igénybe, mert egészségi, testi állapotában, illetve azok kedvezőtlen sorsszerű alakulásához képest egészségbeli javulást, testi állapotának előnyös változását kívánja előidézni. Azt, hogy az egészségügyi szolgáltató és a beteg szerződése melyik nevesített Ptk. különös részi szerződéstípusnak felel meg, a felek egyedi megállapodásának tartalma határozza meg. Az esetek nagy többségében az a jellemző, a gyógyintézet arra vállal kötelezettséget, hogy a páciens által várt eredmény – a beteg egészsége, testi állapota, javulása, gyógyítása más kedvező hatása – érdekében jár el úgy, ahogy egy gyógyintézettől általában elvárható. A gondos magatartást az orvos az eredmény érdekében szerződéses kötelezettsége teljesítéseként fejt ki, külön megállapodás nélkül azonban az objektív eredményesség kockázata nem terheli. Az orvosi jogviszony rendszerint tehát gondossági kötelelem, megbízási jellegű, azon belül sui generis kezelési szerződés (Dr. Kemenes István: Az orvosi kártérítési felelősség egyes kérdései BDT2008. 1.szám).

[18] A felperes az alperessel szolgáltatási szerződést kötött 2004. október 1. napján 25 éves időtartamra, amelyben az alperes, mint közreműködő, képalkotó diagnosztikai, radiológiai intervenciós szolgáltatások és hozzájuk kapcsolódó kiegészítő tevékenységek végzését vállalta a felperes egészségügyi alapból finanszírozott betegek tekintetében, a szerződés 4.1. pontja szerint a megrendelő, azaz a felperes részéről elvárt lehető legmagasabb színvonalon.

A szerződés ilyen tartalmú rendelkezésére figyelemmel az alperes a 264/2003. (XII.24) Korm.rendelet 27. § (16) bekezdése, valamint a 96/2003. (VII.15.) Korm.rendelet 2. § k) pontja szerinti közreműködő, aki a közreműködést igénybe vevő szolgáltató szervezeti egység által ellátott betegek részére a közreműködést igénybe vevő szolgáltató nevében nyújt egészségügyi szolgáltatást. A 264/2003. (XII.24.) Korm.rendelet fenti rendelkezéséből és a 96/2003. (VII.15.) Korm.rendelet szerződéskötéskor hatályos 8. § (1) bekezdés g) és (2) bekezdés b) pontjából, továbbá 9. § (2) bekezdéséből következően a közreműködő igénybe vételéhez közreműködési szerződést kell kötni, amely tárgyú szerződés tartalmi elemeit a 98/2003. (VII.15.) Korm. rendelet 6. § (1) bekezdése, majd a 96/2003. (VII.15.) Korm.rendelet 12. § (3) bekezdése felsorolja, a szerződésre a jogszabályi rendelkezések a és a felek megállapodása alapján is a Ptk. rendelkezései alkalmazandók, ugyanakkor e tárgyú szerződést a Korm.rendeletek a Ptk. szerint nem tipizálják.

A közreműködésre irányuló szerződés egy atipikus megállapodás, mivel a Ptk. ilyen nevesített szerződést nem tartalmaz, és komplex, mert abban több szerződés elemei keverednek. A tevékenység ellátásához szükséges tárgyi feltételek biztosítása körében használati, bérleti elemeket is tartalmaz. A kialakult bírói gyakorlat szerint, az egészségügyi szolgáltatási tevékenység tekintetében a közreműködőként eljáró személy a Ptk. 315. §-a (illetve Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:129. §-a) szerinti teljesítési segédnek minősül, és a közreműködői szerződés alapján végzett tevékenysége pedig, megbízási jogviszonynak (Kúria Pfv.III.20.860/2018/5. és Pfv.VIII.20.465/2019/6.).

[19] Jelen esetben a felperes a beteggel megbízási típusú szerződéses jogviszonyban áll. Ennek egy részfeladatát – a diagnosztikai képalkotást – adta át a felperes az alperesnek,

aki a feladatainak ellátása során a legnagyobb gondossággal volt köteles eljárni. Az, hogy ennek eredményeként képfelvétel vagy lelet készül, nem teszi a felperes és az alperes közötti megállapodást eredménykötelemmé. Az alperes nem a beteg által elvárt eredmény elérését vállalt, hanem az irányadó normatív szabályok, irányelvek, a szakmai szokások és gyakorlat betartásával az általában elvárható gondossággal volt köteles eljárni a diagnosztikai képalkotáskor. Ezért a felek megállapodása az egészségügyi szolgáltatás tekintetében megbízási jellegű, így e szerződési elem tekintetében a Ptk. megbízási szerződésre vonatkozó szabályai – köztük a jogviszony megszűnésekor a Ptk. 479. § (2) bekezdése is – alkalmazandók.

[20] A Ptk. 479. § (2) bekezdése szerint a megbízási szerződés megszűnésekor a megbízott köteles elszámolni, és ennek keretében kiadni mindazt, amihez a megbízás teljesítése céljából vagy eljárása eredményeként jutott. A jogviszony megszűnésekor a felek elszámolási kötelezettsége a szerződések megszűnésének általános szabályaiból is levezethető, de a megbízás tekintetében ez a Ptk.-ban külön is szabályozott. Az elszámolási kötelezettség alapján a jogviszony megszűnésekor a megbízott köteles kiadni mindazt, amelyhez a szerződés teljesítése során jutott. A jogszabályi rendelkezés nem kizárólag dolgokra utal, a „mindaz” kifejezés szélesebb értelmű, az elszámolás tehát nem kizárólag pénzügyi, vagyoni jellegű elszámolást jelent.

Jelen esetben az alperes, a felek közötti szerződés alapján végzett tevékenysége során egészségügyi adatokhoz, dokumentációhoz jutott, így a Ptk. 479. § (2) bekezdése értelmében azokat köteles a felperesnek, mint megbízottnak átadni.

Megjegyzni az ítéltábla, a felek szerződésének 3.6 pontja – összhangban a 2020. január 1. napjáig hatályos az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 24. § (2) bekezdésében foglaltakkal – tartalmazza, hogy a megrendelő, azaz a felperes egyaránt tulajdonosa a szerződéskötés előtt és azt követően keletkező képanyagnak.

[21] Mivel egészségügyi adatok kiadására vonatkozott a kereseti kérelem, vizsgálandó volt, hogy teljesítésének van-e jogszabályi akadálya, azaz jogosult-e a felperes az általa kért adatok kezelésére.

A felperes előadta, hogy az általa társadalombiztosítási ellátás körében alpereshez irányított betegek egészségügyi adatai tekintetében adatkezelőnek minősül, amely tény az alperes nem vitatta, ellenkérelmében (3. sorszámú beadvány 32. pont, 12. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal 5. bekezdés) beismerte. Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a felek között fennállt szerződés alapján végzett alperesi tevékenység során keletkezett adatok tekintetében a felperes adatkezelőnek minősül, az alperes azonban az ítélet ellen fellebbezést nem nyújtott be, míg a felperes fellebbezése e megállapításra nem terjedt ki. Ezért az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú ítélet e megállapítását nem bírálhatta felül, így a felperest az egészségügyi adatok tekintetében adatkezelőnek kell tekinteni, amelyre jogosultsággal is rendelkezik. Ezt alátámasztja az Eüaktv. 5. § (1) bekezdése, 28. és 30. §-a, továbbá a GDPR 6. cikk (1) bekezdés b) pontja, 9. cikk (2) bekezdés h) pontja és (3) bekezdése. Lényeges, ezek a jogszabályi rendelkezések az adatkezelés jogalapját határozzák meg, nem pedig az adatátadás jogcímeit, azokból önmagában adatátadási kötelezettség nem következik, ilyen kötelezettség kizárólag a felek közötti jogviszony alapján keletkezhet.

Mindezekre tekintettel az alperes köteles átadni a felperesnek a felek között 2004. október 1. napján létrejött szolgáltatási szerződés alapján, annak fennállása alatt, azaz 2004. október 1. és 2020. május 3. napja között a felperest, mint betegellátót gyógykezelés céljából felkeresett – azaz a társadalombiztosítási rendszeren keresztül jelentkező – betegek tekintetében végzett képalkotó szolgáltatási tevékenysége során keletkezett, tudomására jutott, kezelt minden rendelkezésre álló egészségügyi dokumentációt, egészségügyi adatot a felperes által kért elektronikus formában. Az adatátadás ilyen módja nem jelent túlterjeszkedést a kereseti kérelmen, mivel nem zárja ki, hogy az alperes a továbbiakban is kezelje az adatokat, így az átadás ilyen módon történő meghatározása nem minősül az alperesi adatkezelés jogszerűsége kérdésében való döntésnek.

[22] Nem foglalt állást az ítéltábla abban a kérdésben, hogy az alperes adatkezelőnek vagy adatfeldolgozónak minősül-e. A Ptk. 479. § (2) bekezdésére – a megbízási szerződés megszűnésére – alapított kereseti kérelem elbírálásához ugyanis az alperes adatok tekintetében való minősítése nem volt szükséges, mivel az alperes, mint megbízott, aki az egészségügyi ellátás során keletkezett egészségügyi adatokat birtokolja, – minősítésétől függetlenül – az egészségügyi adatok kiadására köteles a felperes, mint megbízott részére a szerződés megszűnésekor a Ptk. 479. § (2) bekezdése alapján. Az alperes minősítése továbbá azért sem volt szükséges, mert a felperes keresete az adatok törlésére nem terjedt ki, valamint fellebbezésben már nem hivatkozott az Eüaktv. 32/A. §-ára sem.

Emiatt az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése sem volt szükséges, ezért az ítéltábla az erre vonatkozó alperesi kérelmet elutasította.

[23] A felperes keresetében és a fellebbezésében is kérte annak megállapítását, hogy az alperes az adatok átadására ingyenesen köteles. Ez egy megállapítási kereset, amely előterjesztésének a Pp. 172. § (3) bekezdésében meghatározott feltételei nem állnak fent. A felperes ugyan marasztalást – annak jellege miatt – nem kérhet, azonban jogvédelmi érdeke nem áll fenn, mert ezt védekezésként erre irányuló kereseti (vizontkereset) kérelem esetén érdemi ellenkérelemben előterjesztheti (BDT2009. 2143). Az alperes pedig a perben az átadással kapcsolatos esetleges költségei megtérítése iránt vizontkeresetet nem terjesztett elő. Nem volt helye ezért a felperes által kért megállapításnak.

[24] A felperes fellebbezésének részbeni eredményessége következtében a felek pernyertességének-pervesztességének az aránya megváltozott, a felperes 90 %-ban tekinthető pernyertesnek. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján – a csatolt megbízási szerződéssel igazoltan – a felperes 42 óra, az alperes 55 óra alapul vételével felszámított ügyvédi munkadíjból a pernyertességük fenti arányának megfelelő összegre tarthat igényt, amely két összeg különbözete alapján a Pp. 83. § (2) bekezdése értelmében az alperes 600.000,- Ft összegű perköltséget köteles a felperesnek megfizetni. Az ítéltábla a felszámított munkaórákat egyik fél esetében sem ítélte aránytalannak, figyelemmel arra, hogy az ügy bonyolultabb megítélésű volt.

[25] A felperes személyes illetékmentessége folytán meg nem fizetett elsőfokú eljárási illetékből pervesztességének arányához igazodó összeget a Pp. 102. § (1) bekezdése

alapján az alperes köteles megfizetni, míg a fennmaradó összeg a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

[26] A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta.

[27] A másodfokú eljárásban a felek pernyertességének-pervesztességének aránya ugyancsak 90 % a felperesre nézve kedvezőbben. A másodfokú eljárásban kifejtett, szükségképpen tevékenységet az ítéltábla mind a felperesi, mind az alperesi jogi képviselő esetében 20 órában fogadta el, amelyre figyelemmel a csatolt megbízási szerződésekben meghatározott óradíj alapján a felperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját bruttó 457.200,- Ft-ban, míg az alperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját bruttó 1.114.800,- Ft-ban állapította meg, amelyekből a felek a pernyertességük arányának megfelelő összegre tarthatnak igény. A két összeg különbözetéből eredően a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján az alperes 300.000,- Ft összegű másodfokú perköltséget köteles megfizetni a felperesnek.

[28] A felperes személyes illetékmentességére tekintettel előzetesen meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetékből az alperes a pervesztessége arányához igazodó összeget köteles viselni a Pp. 102. § (2) bekezdés alapján, míg a fennmaradó összeg a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

Szeged, 2021. február 4.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Tolna András s.k.

előadó bíró

Dr. Dobler László

táblabíró

